

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobkyně: **Titan Bartender Tools s.r.o.**
sídlem Vojtěšská 211/6, Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2022, č. j. 18074/22/2100-41456-710158

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 12. 5. 2022, č. j. 18074/22/5100-41456-710158 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti třem zajišťovacím příkazům vydaným Finančním úřadem pro hlavní město Prahu (dále jen „**správce daně**“) dne 10. 3. 2022: č. j. 1832765/22/2001-80542-111412, č. j. 1832817/22/2001-80542-111412 a č. j. 1832844/22/2001-80542-111412 (dále jen „**zajišťovací příkazy**“).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

2. Správce daně vydal zajišťovací příkazy k zajištění úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací období březen, duben a květen 2021, která nebyla v době jejich vydání dosud stanovena, a to složením jistoty na depozitní účet finančního úřadu ve výši 261 626 Kč za období březen 2021, ve výši 809 394 Kč za duben 2021 a ve výši 2 311 599 Kč za květen 2021, celkem ve výši 3 382 619 Kč.
3. V odůvodnění zajišťovacích příkazů správce daně uvedl, že žalobkyně má jediného jednatele, kterým je pan M. J. (dále jen „**jednatel žalobkyně**“), a jediného společníka se vkladem 2 Kč, společnost Automotive Events s.r.o., ve které je jediným jednatelem rovněž jednatel žalobkyně. V minulosti působil jednatel žalobkyně v pozici jednatele v 8 obchodních korporacích, přičemž 6 z těchto korporací skončilo v likvidaci nebo konkurzu a byly již vymazány z obchodního rejstříku, v pozici společníka působil v 7 korporacích a v pozici likvidátora v 1 korporaci. Ve dvou obchodních korporacích měl jednatel žalobkyně ke dni vydání zajišťovacích příkazů exekučně postižené podíly. Z místního šetření správce daně vyplynulo, že žalobkyně nemá na adrese svého sídla provozovnu, na místě není nijak vyznačeno, že na dané adrese sídlí, nemá označenu ani poštovní schránku. V příloze k účetní závěrce zveřejněné ve sbírce listin za rok 2018 a 2019 uvedla žalobkyně, že předmětem její činnosti je výroba nástrojů a náradí. V živnostenském rejstříku má žalobkyně uveden předmět činnosti: pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Na příznáních k dani z přidané hodnoty má uvedenu jako hlavní ekonomickou činnost zprostředkování velkoobchodu a velkoobchod v zastoupení, za březen (s nástupem nového jednatele dne 30. 3. 2021) až prosinec 2021 uvádí v příznáních jako hlavní činnost ostatní stavební instalace. Z předložených dokladů ke zdaňovacím obdobím březen a duben 2021 však vyplývá, že se zabývala převážně zprostředkovatelskou činností. Správce daně dále zjistil, že žalobkyně své služby nikde neprezentuje vůči veřejnosti, nemá webové stránky. Do 15. 12. 2021 neměla žalobkyně žádné zaměstnance, od 16. 12. 2021 má jediného zaměstnance. Správce daně analyzoval pohyby peněz z bankovních účtů žalobkyně, přičemž používání některých z nich žalobkyně správci daně v rozporu se zákonem nenahlásila, či je nahlásila opožděně; zjistil, že z nich jsou peněžní prostředky takřka obratem po jejich připsání vybírány platební kartou či přeposílány na účty třetích osob. Jiný movitý ani nemovitý majetek žalobkyně správce daně nezjistil. Z kontrolních hlášení podaných žalobkyní za zdaňovací období březen až duben 2021 správce daně zjistil, že téměř 100 % z přijatých zdanitelných plnění vykázaných na řádku č. 40 daňového příznání uvedla žalobkyně v oddíle B3 kontrolního hlášení, kam se uvádí plnění souhrnná s hodnotou do 10 000 Kč včetně daně, u kterých se neuvádí daňové identifikační číslo dodavatele, číslo dokladu ani výše jednotlivých zdanitelných plnění. Navíc nebyla hrazena z bankovních účtů žalobkyně a nelze je zpětně identifikovat ani pomocí výpisu z účtů, což správci daně znemožňuje ověření jejich oprávněnosti, respektive reálnosti. Z kontrolních hlášení pak současně vyplývá, že žalobkyně musela za předmětná zdaňovací období realizovat stovky až tisíce neověřitelných nákupů (1 332 jednorázových nákupů za květen 2021), ke kterým vystavila minimum daňových dokladů. Přijetí takového množství plnění v tak krátkém časovém horizontu vyhodnotil správce daně jako nereálné s přihlédnutím k nulovému personálnímu a provoznímu zázemí žalobkyně a k charakteru její podnikatelské činnosti – zprostředkování a přefakturace služeb. Dále vyhodnotil extrémní nepoměr mezi přijatými a uskutečněnými plněními jako nepravděpodobný a v praxi neobvyklý, načež dospěl k závěru, že odpočet daně nárokovaný z dokladů uvedených v oddíle B3 kontrolního hlášení je uplatňován z fiktivních plnění s cílem optimalizace daňové povinnosti. Správce daně v zajišťovacích příkazech dále uvedl, že pokud by Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalobkyně skutečně dosahovala deklarované výkonnosti na dani z přidané hodnoty, jak ji vykazuje v daňových priznáních za březen až prosinec 2021, musela by se tato skutečnost projevit zvětšením jejího majetku – v daném případě minimálně na jejích bankovních účtech. Vzhledem k tomu, že tomu tak není a že veškeré částky připisované na její bankovní účty bývají obratem vybírány či přeposílány, svědčí to dle správce daně o snaze žalobkyně učinit její majetek nepostižitelným pro správce daně a vyhnout se tak úhradě případně dodatečně stanovené daňové povinnosti.

4. Žalobkyně se proti zajišťovacím příkazům odvolala.
5. Žalovaný napadeným rozhodnutím všechna tři odvolání zamítl a zajišťovací příkazy potvrdil. Správce daně podle něj správně zhodnotil naplnění zákonných důvodů pro jejich vydání dle § 167 daňového řádu, i existenci nebezpečí z prodlení ve smyslu § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“).
6. Pokud jde o námitky žalobkyně ohledně porušení základních zásad správy daní, označil je žalovaný za příliš obecné. Správce daně svá zjištění, jež mají svůj odraz ve spisovém materiálu, v zajišťovacích příkazech náležitě specifikoval a zdůvodnil. Žalobkyně tak měla možnost své námitky více precizovat a uvést, která konkrétní zjištění správce daně považuje za nesprávná, což však neučinila. Žádné porušení základních zásad či nesprávnost zjištění správce daně žalovaný neshledal.
7. Pokud jde o námitku nevyužití všech možností objasnění podnikání žalobkyně, má žalovaný za to, že došlo k naplnění podmínek k vydání zajišťovacích příkazů dle § 167 daňového řádu a současně hrozilo nebezpečí z prodlení ve smyslu § 103 zákona o DPH. Tvrzení žalobkyně, že byla připravena nejasnosti ohledně svého podnikání vysvětlit, zpochybňuje sama svým přístupem k odvolacímu řízení, neboť k podanému odvolání nepředložila žádné důkazy.
8. K osobě jednatele žalovaný upřesnil, že jeho angažmá v množství dalších společností není žalované kladeno za vinu samo o sobě. Zajišťovací příkazy obsahují podrobnou tabulku s vyznačením, v jaké pozici se jednatel v dané společnosti angažoval, včetně informace, kdy jeho angažmá skončilo. Žalovaný dále uvádí, že likvidaci u společností, v nichž se angažoval jednatel žalobkyně, nařizoval soud z důvodu, že společnosti neplnily své zákonné povinnosti (uvedení společenské smlouvy do souladu se zákonem, zakládání účetních závěrek do sbírky listin atd.). Ostatně soudy opakovaně konstatovaly, že osoba jednatele žalobkyně je známa tím, že nepřebírá zásilky a nereaguje na výzvy soudu (např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2019 č. j. 85 Cm 1968/2019 či ze dne 22. 3. 2018, č. j. 82 Cm 757/2018-3; dále usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 6. 2021, č. j. 43 Cm 43/2008, či ze dne 16. 3. 2022, č. j. 40 Cm 15/2003, kterými jej soud odvolal z funkce likvidátora z důvodu neplnění povinností po dobu delší deseti let). V konečné zprávě o průběhu likvidace společnosti Helaxa uno s.r.o. pak bylo konstатовáno bezúspěšné navázání kontaktu s jednatelem žalobkyně jakožto jednatelem společnosti Helaxa uno s.r.o., přičemž bylo zjištěno, že jmenovaná společnost též vykazuje všechny znaky úpadku. Četná konstatační soudů o osobě jednatele žalobkyně svědčí v neprospěch žalobkyně.
9. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně potvrdila zjištění správce daně, včetně závěru o nedostižnosti pro úřady či obchodní partnery. Tvrzení o přebírání písemností navíc žalobkyně nijak nedoložila, žalovaný jej tak má za neprokázané. Z místního šetření totiž Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vyplývalo, že na adrese sídla žalobkyně není nijak vyznačeno, že zde sídlí, tedy chybí informace pro poštu, že na dané místo může doručovat. Pokud žalobkyně uvádí, že nevlastní žádný majetek, potvrzuje tím obavu správce daně z hrozící nedobytnosti daně v budoucnu. Ačkoliv je skladba obchodního majetku na rozhodnutí daňového subjektu, musí daňový subjekt snést i negativní důsledky tohoto svého rozhodnutí, v tomto případě, že bude skladba jeho majetku vykládána k jeho tíži vzhledem k zajištění dobytosti daně v budoucnu.

10. Pokud jde o nulovou prezentaci žalobkyně vůči třetím osobám, svědčí to dle žalovaného o nestandardnosti jejího podnikání, protože předmět jejího podnikání není úzce či vysoce odborně specializován, tedy zacílen na určitý okruh zákazníků, pročež by mělo být její snahou oslovit co nejvíce potenciálních klientů a své podnikání dále rozvíjet.
11. Ohledně prodlení žalobkyně s plněním jejích povinností žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nic jako „neoficiální toleranční doba“ neexistuje. Jakkoliv šlo o prodlevu s úhradami v rámci několika málo dnů, docházelo ke zpožděním opakovaně, což je odrazem toho, jak žalobkyně přistupuje k plnění svých zákonných povinností. Navíc nelze odhlédnout od dalších pochybení žalobkyně uvedených v zajišťovacích příkazech, jako bylo nenahlášení všech bankovních účtů používaných k vlastní podnikatelské činnosti, jejich opožděné nahlášení či nepodání priznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2020.

II. Obsah žaloby

12. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Napadá jej též z důvodu, že předchozí správní řízení bylo stiženo vadami.
13. Podle žalobkyně nebyly pro vydání zajišťovacích příkazů splněny zákonné podmínky. Z žádných okolností podle ní nelze vyvodit odůvodněnou obavu, že daň, která nebyla dosud stanovena, nebo u které dosud neuplynul den splatnosti, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi. Nic nesvědčí ani o zhoršené ekonomické situaci žalobkyně, případně o jejích majetkových obtížích či nedostatečnosti. To, že převážnou část majetku žalobkyně tvořily prostředky na bankovních účtech, nelze přičítat k její tíži. Žalobkyně se nezbavuje majetku, je připravena plnit své zákonné povinnosti.
14. Dle žalobkyně nelze z ničeho dovodit, že by snižovala svou daňovou povinnost formou fiktivních přijatých plnění. Z neověřitelnosti oprávněnosti jednotlivých přijatých plnění, jejichž souhrnná hodnota byla do 10 000 Kč, nelze automaticky vyvodit neoprávněnost. Stejně tak ani z nepoměru mezi přijatými a uskutečněnými plněními. Nejednalo se o fiktivní plnění, snižování daňové povinnosti formou uplatňování přijatých plnění je v souladu se zákonem.
15. Pokud jde o sídlo žalobkyně, je pouze kontaktní. Žalobkyně vzhledem ke způsobu svého podnikání provozovnu ani kancelář nepotřebuje.
16. Skutečnost, že jednatel žalobkyně působí ve více společnostech, nijak neovlivňuje činnost žalobkyně, ani její schopnost plnit daňové povinnosti.
17. V předmětné věci nehrozilo nebezpečí z prodlení, nebyl tedy odůvodněn postup dle § 103 zákona o DPH.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

18. Správce daně dle žalobkyně porušil zásadu zákonnosti, nestrannosti, přiměřenosti a rovněž nešetří právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob. Postup správce daně byl pro žalobkyni finančně poškozující. Navíc v daném případě správce daně nedbal, aby při posuzování skutkově shodných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly.
19. Zajišťovací příkazy dle žalobkyně nebyly řádně odůvodněné. Správce daně vychází z předem připravených odůvodnění. Vyjádření a důkazy navržené žalobkyní jsou vždy hodnoceny jako neprůkazné, což svědčí o jednostranném a zaujatém přístupu správce daně, který nezjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
20. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí i zajišťovacích příkazů.

III. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval své závěry z napadeného rozhodnutí, na které též odkázal. Je přesvědčen, že jak v řízení před správcem daně, tak v odvolacím řízení bylo postupováno v souladu se zákonem. Žalobkyně v tomto ohledu nevznesla žádné nové tvrzení ani důkazy.
22. Pokud jde o osobu jednatele žalobkyně, je patrné, že nebudí obavy z důvodu účasti ve víceru společnostech, nýbrž ze způsobu, jakým přistupuje dlouhodobě k plnění svých povinností a ze způsobu, jakým společností vede. V jeho případě již nelze zkonstatovat nahodilé podnikatelské selhání, nýbrž je evidentní, že si počíná vědomě nezákonně. Jeho účast ve společnosti žalobce je tedy jednoznačným rizikovým indikátorem.

IV. Argumentace při jednání

23. Žalobkyně se k jednání nedostavila.
24. Žalovaný při jednání setrval na dříve předestřené argumentaci.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

25. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
26. Jádrem sporu mezi účastníky je právní otázka, zda byly splněny zákonné podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů.
27. Podle § 167 daňového řádu *„(1) Je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*
(2) Zajišťovacím příkazem správce daně uloží daňovému subjektu úhradu v příkazu uvedené částky.
(3) Není-li nebezpečí z prodlení, správce daně uloží daňovému subjektu, aby do 3 pracovních dnů tuto částku daně zajistil ve prospěch správce daně složením jistoty na jeho depozitní účet. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz vykonatelný okamžikem oznámení daňovému subjektu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

(4) U daně, která nebyla dosud stanovena, stanoví vyšší zajišťované částky správce daně podle vlastních pomůcek. Není-li nebezpečí z prodlení, může správce daně vyzvat daňový subjekt, aby nejpozději do 3 pracovních dnů sdělil údaje potřebné pro určení výše zajišťované daně.“

28. Z citovaných ustanovení daňového řádu vyplývá, že správce daně musí v zajišťovacích příkazech přezkoumatelným způsobem odůvodnit dva okruhy skutečností: otázku přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně a otázku obav ohledně budoucí vymahatelnosti daně.
29. Pravděpodobnost budoucího stanovení daně odvodil správce daně z vlastního předpokladu, že žalobkyně (pravděpodobně) neprokáže oprávněnost uplatněného odpočtu z přijatých zdanitelných plnění uvedených v oddílu B3 kontrolních hlášení. Z kontrolního hlášení vyplynulo, že žalobkyně musela uskutečnit až 1 332 jednorázových nákupů do 10 000 Kč včetně daně za jediný měsíc (květen 2021). S ohledem na nulové personální a provozní zázemí žalobkyně a způsob realizace její ekonomické činnosti s převahou zprostředkování či přefakturace služeb bez jakékoliv reálně přidané hodnoty, vyhodnotil správce daně takové údaje jako nereálné. Navíc se tyto nákupy neodrazily v transakcích na bankovních účtech. To vše dle žalovaného podporuje závěr o nevěrohodnosti, respektive fiktivnosti přijetí dílčích zdanitelných plnění vykázaných v oddíle B3 kontrolních hlášení. Oproti tomu vykazala žalobkyně na výstupu pouze několik jednotek plnění (jedno za březen, dvě za duben, sedm za květen 2021) v hodnotách mnohonásobně vyšších (případně v režimu § 92a zákona o DPH) s výslednou nízkou daňovou povinností. Takový nepoměr vyhodnotil správce daně, respektive žalovaný jako typický znak snahy pomocí fiktivních plnění na vstupu snížit vlastní daňovou povinnost z reálně uskutečněných plnění na výstupu.
30. Výše uvedené úvahy správce daně podle názoru soudu postačují ke konstatování pravděpodobnosti budoucího stanovení daně. V této souvislosti soud zdůrazňuje odlišnost řízení o vydání zajišťovacího příkazu a nalézacího řízení. V nyní posuzovaném řízení o vydání zajišťovacího příkazu není namíste provádět dokazování ve stejném rozsahu, jako v nalézacím daňovém řízení, tedy s určitostí prokázat, že daň bude stanovena. V daném případě stačilo náležitě zdůvodnit pochybnost o splnění podmínek nárokovaného odpočtu v rovině pravděpodobnosti, tedy uvést ucelený a logický okruh indicií nasvědčujících obavě správce daně (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48), což se dle mínění soudu stalo. Všechny skutečnosti zjištěné správcem daně nasvědčovaly tomu, že daň bude stanovena. Skutečnosti přednesené správcem daně svědčí pro předběžný závěr o možném snižování daňové povinnosti formou fiktivních přijatých plnění. Žalobkyně sice tvrdí, že přijatá plnění nebyla fiktivní, neoznačila však žádný důkaz, který by závěr správce daně zpochybňoval. Tím z pohledu soudu pouze potvrzuje předběžnou úvahu žalovaného, že žalobkyně nebude s to unést důkazní břemeno k tvrzení, že k přijetí plnění reálně došlo.
31. Soud v této souvislosti sice souhlasí se žalobkyní, že snižování povinnosti formou uplatňování přijatých plnění v hodnotě do 10 000 Kč je v souladu se zákonem, to však správce daně ani žalovaný nijak nezpochybňují. Pochybnosti jsou dány ohledně toho, zda žalobkyně mohla deklarovaná plnění v uváděném rozsahu vůbec reálně přijmout s ohledem na nulové personální i materiální zázemí, přičemž i soudu má za stávající důkazní situace pochybnosti, že žalobkyně bude s to přijetí plnění prokázat. Soud tedy uzavírá, že zákonná podmínka prokázání pravděpodobnosti budoucího stanovení daně byla v případě zajišťovacích příkazů splněna.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

32. Dále soud posoudil, zda správce daně náležitě zdůvodnil obavu z budoucí nedobytnosti či ztížené vymahatelnosti daně. Správce daně tuto svou obavu v zajišťovacích příkazech zdůvodnil podrobným způsobem, opírá se o celou řadu vlastních zjištění. Nejdůležitější zjištění se z pohledu soudu týkají majetkových poměrů žalobkyně, jak žalobkyně se svým majetkem nakládá a zjištění týkající se osoby jejího jednatele.
33. Z šetření správce daně vyplynulo, že žalobkyně nedisponuje žádným majetkem významné hodnoty, s výjimkou peněžních prostředků na bankovních účtech. Žalobkyně tento fakt nepopírá, soud jej tedy bere za nesporný. Peněžní prostředky jsou pak dle zjištění správce daně po jejich připsání na účet obratem (maximálně v řádu dnů) vybírány v hotovosti či přeposílány na účty třetích osob neregistrovaných u správce daně či na účty osob personálně propojených skrze osobu jednatele žalobkyně, které však nejsou ve zjevném vztahu k žalobkyni (nejsou jejími dodavateli), nejsou plátcí DPH, případně jde přímo o účty jednatele žalobkyně. Milionové částky byly přeposílány na účet jediného společníka žalobkyně s vkladem 2 Kč, společnosti Automotive Events s.r.o., jejímž jednatelem je rovněž jednatel žalobkyně, ačkoliv s touto společností žalobkyně nevstoupila do obchodního vztahu. Žalobkyně si na účtech neudrží žádnou finanční rezervu. Takovéto rychlé odtoky peněz lze dle mínění soudu v obecné rovině označit za průvodní znak vyvádění majetku, jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí.
34. K námitce, že žalobkyni nemůže být kladeno k tíži, že její majetek tvoří toliko peníze na bankovních účtech, soud podotýká, že jí tato skutečnost není vytýkána sama o sobě, nýbrž ve spojení s tím, jak je s těmito prostředky nakládáno. Soud nicméně souhlasí se žalovaným, že se peníze na účtech vyznačují nízkou stabilitou již ze své podstaty. A žalobkyně tento závěr svým ekonomickým chováním potvrzuje. Žalobkyně zjevně upřednostňuje držení vysoce likvidního majetku na úkor dlouhodobého majetku (movitého či nemovitého), nekumuluje, nerozšiřuje svůj majetek, netvoří si rezervy, ze kterých by mohla daň v budoucnu uhradit. Peníze z účtu jsou obratem vybírány či přeposílány. Převahu vysoce likvidního majetku ve spojení s kvapným převáděním plateb z bankovních účtů přitom soudní judikatura akceptuje jako důvody k vydání zajišťovacího příkazu (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 6 Afs 125/2020-38). Nadto úhrady za deklarovaná plnění žalobkyně ze strany hlavního odběratele žalobkyně, společnosti Automotive Interim Management CZ s.r.o., byly z větší části realizovány formou menších hotovostních úhrad, ačkoliv bezhotovostním úhradám nic nebránilo, což lze rovněž brát za nestandardní skutečnost indikující vyhýbání se případné postižitelnosti těchto prostředků. Majetek žalobkyně tak dle soudu správce daně správně vyhodnotil jako exekučně nepostižitelný. A nedostatek majetku, ze kterého by mohla být daň uhrazena či exekučně vymožena, zvyšuje riziko nedobytnosti v budoucnu stanovené daně.
35. Pokud jde o dostupné údaje o podnikání žalobkyně před březnem 2021, soud souhlasí se žalovaným, že z nich nelze vyvodit nic, co by oslabilo či vyvrátilo závěr o majetkové nedostatečnosti. V březnu roku 2021 žalobkyně zcela změnila charakter podnikání v souvislosti se změnou statutárního orgánu, kdy se dne 30. 3. 2021 stal jediným jednatelem současný jednatel žalobkyně a jediným společníkem se stala ode dne 7. 4. 2021 společnost Automotive Events s.r.o, ve které je od 1. 10. 2019 jediným jednatelem rovněž jednatel žalobkyně. Žalobkyně přiznává, že své podnikání realizuje prostřednictvím svého jednatele, jiné zaměstnance nemá. Proto se pro posouzení její ekonomické výkonnosti nejeví relevantními údaje z doby, kdy ve společnosti vůbec nefiguroval. Údaje z roku 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pak nemohly být použity z důvodu neplnění zákonných povinností žalobkyně – přiznání k dani z příjmu právnických osob za rok 2020 nepodala, nezaložila účetní závěrku do sbírky listin. Povinnost zůstala nesplněna i k datu vydání napadeného rozhodnutí.

36. Ohledně sídla žalobkyně, soud uznává, že je plným právem žalobkyně užívat své sídlo pouze pro kontaktní účely. Není povinností žalobkyně mít pro svou činnost provozovnu. Neexistence provozovny však nasvědčuje tomu, že žalobkyně nemá žádný movitý majetek, což podporuje závěr o potenciálním ohrožení výběru, respektive vymahatelnosti v budoucnu stanovené daně. Tvrzení o kontaktním sídle je navíc oslabeno zjištěním správce daně, že sídlo nenese žádné označení s informací pro poštu, že na danou adresu může žalobkyni doručovat.
37. Žalobkyně dále namítá, že účast jednatele ve více společnostech nemá vliv na její schopnost plnit daňové povinnosti. K tomu soud podotýká, že žalobkyni není vyčítána samotná účast jednatele v jiných společnostech. Bylo jí však přičteno k tíži, jakým způsobem její jednatel tyto společnosti vede. Zejména, že dané společnosti v řadě případů končí v konkurzu, avšak nikoliv z vlastního rozhodnutí společníků (což by bylo zcela legitimní), nýbrž z rozhodnutí soudů z důvodu neplnění zákonných povinností různého charakteru. U společností, v nichž se jednatel žalobkyně angažuje či angažoval, vysledoval správce daně opakující se scénář neplnění zákonných povinností jak samotnou společností, tak i jednatelům žalobkyně. Žalobkyně se proti těmto výtkám nijak nevymezila. Soud tedy nemá důvod se neztotožnit se závěry správce daně stran osoby jednatele, jakožto rizikového faktoru pro dobytost daně. Vzhledem k dominantnímu postavení jednatele žalobkyně v rámci společnosti i k jeho personálnímu propojení například s hlavním odběratelem žalobkyně (dle zjištění správce daně má jednatel žalobkyně dispoziční oprávnění k bankovnímu účtu společnosti Automotive Interim Management CZ s.r.o.), lze jednatelovo porušování zákonných povinností v rámci jeho angažmá v jiných společnostech přiměřeně přičítat též k tíži žalobkyně.
38. Soudu pak nezbyvá než konstatovat, že žalobkyně nepředložila ani neoznačila žádné další důkazy způsobilé zpochybnit závěr správce daně ohledně ohrožení výběru daně. Žalobní tvrzení, že nic nesevčí zhoršené ekonomické situaci žalobkyně, případně o nedostatečnosti jejího majetku, není pravdivé. Odůvodnění zajišťovacích příkazů vykresluje komplexní obraz o ekonomické situaci žalobkyně, včetně popisů odtoků peněžních prostředků z bankovních účtů, na které lze jistě pohlížet jako na zbavování se majetku. Soud na odůvodnění zajišťovacích příkazů tímto v podrobnostech odkazuje s konstatováním, že výčet indicií podaný správcem daně skutečně nasvědčuje obavě, že výběr v budoucnu stanovené daně může být ohrožen.
39. Vzhledem k výše uvedenému tedy soud uzavírá, že zákonné podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů byly splněny a ze strany správce daně náležitě zdůvodněny.
40. Kromě nesplnění podmínek daňového řádu namítala žalobkyně také nesplnění podmínky dle § 103 zákona o DPH, tedy neexistenci nebezpečí z prodlení.
41. Podle § 103 zákona o DPH *„Hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání. Správce daně současně s vydáním zajišťovacího příkazu učiní pokus vyrozumět vhodným způsobem daňový subjekt o vydání zajišťovacího příkazu a sepíše o tom úřední záznam.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

42. Také tuto námitku má soud za nedůvodnou. Nebezpečí z prodlení bylo dáno vysokou likviditou majetku žalobkyně i charakterem jejího podnikání. Zdejší soud zastává názor, že pokud žalobkyně nevlastní žádný nemovitý ani movitý majetek a prakticky veškeré finanční prostředky z bankovních účtů okamžitě převádí na účty třetích osob, svědčí to o hrozícím nebezpečí z prodlení (viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 10 Afs 274/2021-48). Ze zjištění správce daně vyplývá, že žalobkyně mohla prakticky ze dne na den ukončit své podnikání a zbavit se veškerého majetku. Proto soud souhlasí se závěrem žalovaného, že i třídní lhůta se ke složení jistoty jevila jako riziková.
43. Pokud jde o námitku žalobkyně, že je připravena plnit své zákonné povinnosti, soud konstatuje, že jde o důkazně nepodložené tvrzení. Žalobkyni bylo správcem daně vyčteno neplnění celé řady povinností, jako byly opožděné úhrady daně, nezaložení účetní závěrky do sbírky listin, nenahlášení všech bankovních účtů či nepodání přiznání k dani z příjmů. Zákonné povinnosti je třeba plnit, nikoliv pouze deklarovat záměr je splnit v budoucnu. K tomu soud pro dokreslení podotýká, že mu je z úřední činnosti známo, že žalobkyně dosud nesplnila ani povinnost založit do sbírky listin u zdejšího soudu účetní závěrku z roku 2020.
44. Soud dále k námitce žalobkyně posoudil, zda došlo k porušení základních zásad správy daní. Žalobkyně se de facto omezila na pouhé vyjmenování několika zásad, k jejichž porušení mělo dle jejího mínění dojít. Tyto své námitky nijak nekonkretizovala, respektive nespecifikovala, kterým konkrétním postupem a v jakém konkrétním ohledu mělo k porušení zásad dojít. Soudu tak nezbyvá, než v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudek ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31) toliko obecně konstatovat, že napadené rozhodnutí ani předchozí správní řízení porušením výše jmenovaných zásad stíženo nebylo. Není úkolem soudu za žalobkyni domýšlet či konkretizovat její obecné námitky. Takovým postupem by soud přebíral roli advokáta žalobkyně, čímž by porušil zásadu rovnosti zbraní mezi účastníky řízení.
45. Soud proto pouze obecně shrnuje, že zákonné podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů byly splněny, nedošlo tedy k porušení zásady zákonnosti. Postup správce daně se vzhledem k nebezpečí z prodlení jevil přiměřeným. Zajišťovací příkazy i napadené rozhodnutí jsou řádně odůvodněné. Pokud jde o porušení zásady, že skutkově obdobné případy mají být rozhodovány obdobně, žalobkyně neuvádí, v čem měly správní orgány vybočit ze své rozhodovací praxe nebo v čem měl spočívat jejich nikoli nestranný přístup. Pokud tím měla žalobkyně na mysli, že jí správce daně přičítal k tíži prodlení s placením daní v řádu několika málo dnů, pak soud podotýká, že existence tzv. toleranční doby nebyla v tomto řízení prokázána. Nadto bylo opakované prodlévání s placením daní pouze jedním z řady podpůrných argumentů pro závěr správce daně o nedbalém přístupu žalobkyně (respektive jejího jednatele) k plnění zákonných povinností. Nic nespovídá o tom, že by s žalobkyní bylo zacházeno jinak, než s jinými daňovými subjekty v obdobných případech. Pokud se žalobkyně ohrazuje vůči jednostranně hodnoceným důkazům, měla uvést, jakým jiným způsobem měly být důkazy hodnoceny a jaká jiná zjištění z nich měl správce daně učinit. Pokud shledává skutkový stav nedostatečně zjištěným, měla uvést, jaké okolnosti měly být správcem daně ještě zohledněny. Nic z toho však žalobkyně nečinila, a to ani v žalobě. Tím z pohledu soudu mimoděk potvrzuje, že její tvrzení o připravenosti poskytnout správci daně na vyžádání veškerou potřebnou součinnost jsou od počátku pouhými

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

proklamacemi. Soud však nemá žádné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu ani s přihlédnutím k tvrzením žalobkyně.

46. Konečně soud nepovažuje za důvodnou ani námitku, že zajišťovací příkazy žalobkyni finančně poškozují. Zajišťovací příkaz z povahy samotného institutu vždy představuje určitou finanční zátěž pro daňový subjekt. To jej však, pokud jsou splněny veškeré podmínky pro jeho vydání, nečiní nezákonným.

V. Závěr

47. Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
48. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2022

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.